

Олена МЕДВЕДЄВА: «Я так тримаюся Бога, як роса троянди»

Початок на с. 1

**Мала візуалізацію
вишитих Євангелій в уяві
ще до їх створення**

– Коли вас схвилювала ідея вишити чотири Євангелія?

– Ще тоді, коли працювала над «Кобзарем» Тараса Шевченка і «Народною піснею» Івана Франка. Переживала внутрішній трепет від того, що торкаюся голкою і ниткою до таких дорогих для українців слів, що вдається поєднати на одному полотні дух нашого написаного, згодом друкованого і співаного слова з духом нашого вишиваного мистецтва. Євангелія – це свята Книга. Вишити її – це поклонитися, подякувати Богові за його Слово, за те, що воно дісталось наших земель, завдячуючи Андрію Первозванному, і багатьом людям допомогло у житті. Бо ж «Споконвіку було Слово, а Слово в Бога було, і Бог було Слово» (Ів. 1:1).

– Яка послідовність у вашій роботі – читаєте твір, перечитуєте, роздумуєте над змістом, вивчаєте образний лад, втішаєтеся могутністю, красою, унікальністю творів, випикуєте фрази, слова тощо?

– Ви так описуєте кожен мій крок, ніби ми вишивали разом! Звідки ви знаєте, що саме так і відбувається?

все-таки книга, а вже потім мистецький твір. Рами вишивала хрестиком кольоровими нитками.

**Голка для мене – приятелька,
невтомна і витривала помічниця**

– **Перо і голка тепер ваші основні творчі інструменти?**

техніки. Тому з'явилися бурштинова, шкіряна, вив'язана спицями і плетена гачком, різьблена на дереві та плетена із вербових гілок, фетрова, гербарна книги, книги-іграшки. І коли зрозуміла, що вони полюбилися не тільки малюкам, а й дорослим, то ризикнула і прийняла рішення – вишивати твори, наприклад, українських класиків, на великих сторінках, у такий спосіб популяризуючи їхню творчість. Щодо майбутнього, то більших, ніж книги Четвероєвангелія не вишиватиму. «Лісова пісня» Лесі Українки буде такого ж розміру.

– **Саме цей формат є якимось символом величності, особливо, що стосується вишитих Євангелій?**

– Напевно, так, є. Мій тато, коли вперше побачив вишите Євангеліє, то поцілував його, – так вразила батька ця книга.

Боже слово –

багатограшний діамант

– **Тривала робота над Євангеліями відкрила вам раніше незрозумілі глибини Святого Письма?**

– Безумовно! Перед початком роботи я відвідала Ізраїль, побувала на святій землі для того, щоб згодом, вишиваючи євангельські сюжети, ґрунтовніше могла уявити місцевість, побут людей, традиції. Це допомогло глибше зануритися і розчинитися у біблійних текстах. До речі, відвідини Єрусалиму та інших євангельських місць, вважаю обов'язковим додатком до Біблії! Були моменти, коли відчувала, що йду пліч-о-пліч із жінками в натовпі, який слухає Христові проповіді: відчувала запах диму того вогнища, яке розвів Ісус на березі Тіверіадського озера після свого воскресіння, і мурахи пробігали спиною від слів: «Симоне Йонин, чи ти любиш Мене?» (Ів. 21:16). Плакала разом із язичницьким сотником (не перебільшую), який здивував Господа своєю вірою, коли

**Богом за жодних обставин
не зманіпулюєш**

– **Хто вас привів до Біблії?**

– З людей – ніхто. Одного разу взяла цю Книгу до рук, прочитала кілька Псалмів і відтоді не полишаю її.

– **Що для вас віра в Бога?**

– Віра на сьогодні досить складне поняття. Раніше вважала, що це так просто – вірити, як дитина, і цього достатньо. А з'ясувалося, що ні... Віра схожа на безлюдний острів. Потрапляєш на нього і щаслива-прещаслива. Хух, нарешті, допливла, знайшла. Минає час, і ти розумієш, що на цьому острові тобі доведеться провести чимало часу (якщо не всі майбутні дні!); що життя тут іде за своїм годинником та правилами, і, взагалі, клімат не такий, до якого ти звикла. Але на цьому острові так затишно, комфортно і надійно, що ти не полишиш його за жодних обставин. Віра для мене не просто ключове слово у християнському житті, не синдром натовпу чи данина моді, не, тим паче, формальність. Вона не живе по сусідству, а у моєму домі, тому ми з нею, напевно, вже сіамські близнюки. Принаймні, на сьогодні. І, як каже мій син Андрій: «Віра ніколи не сходить із дистанції». А ще, це усвідомлення того, що існує суверенний Бог, котрий справді любить кожну, без винятку, людину однаково і бажає їй лише добра.

– **У Євангелії від св. Івана (3:16) ви вишили: «Так бо Бог полюбив світ, що...»**

– ... дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, але мав життя вічне». А з іншого боку – він не Санта-Клаус і не золота рибка, які існують лише для того, щоб виконувати забаганки мрійливих дітей. Ні. Богом за жодних обставин не зманіпулюєш. Його «ні» чітке і безапеляційне. Але й «так» шалено приємне, радісне, яке ніхто у світі в тебе не відбере.